

AMINTIRI DESPRE TEATRUL ROMÂNESC

Sică Alexandrescu

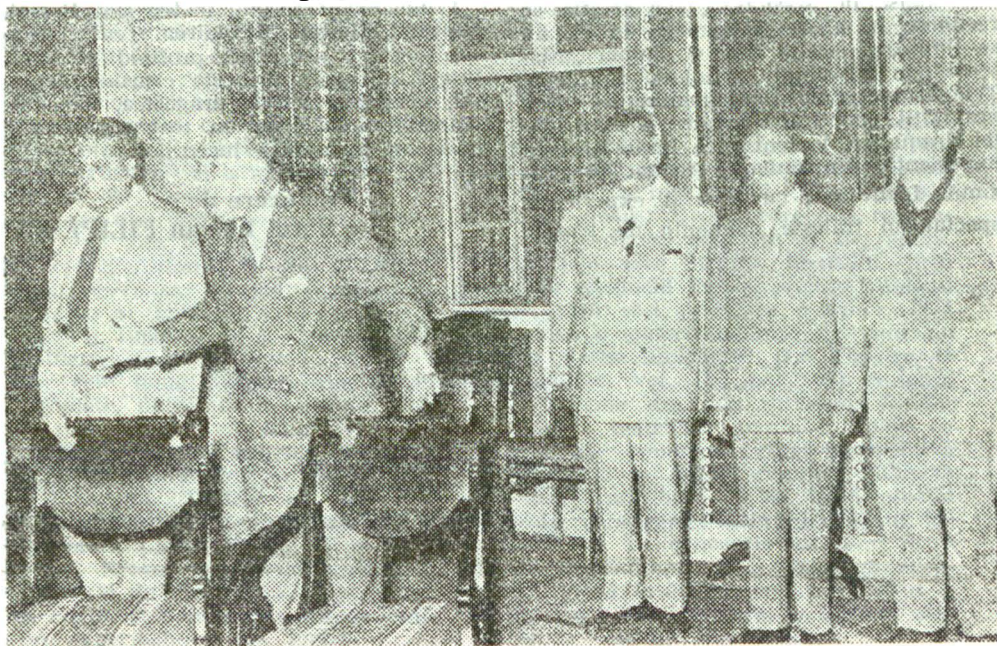
„Dragul meu Sică,
Am început această scrisoare la citirea
cărților tale, scrisoare pe care n-am izbu-
tit să ți-o trimit.

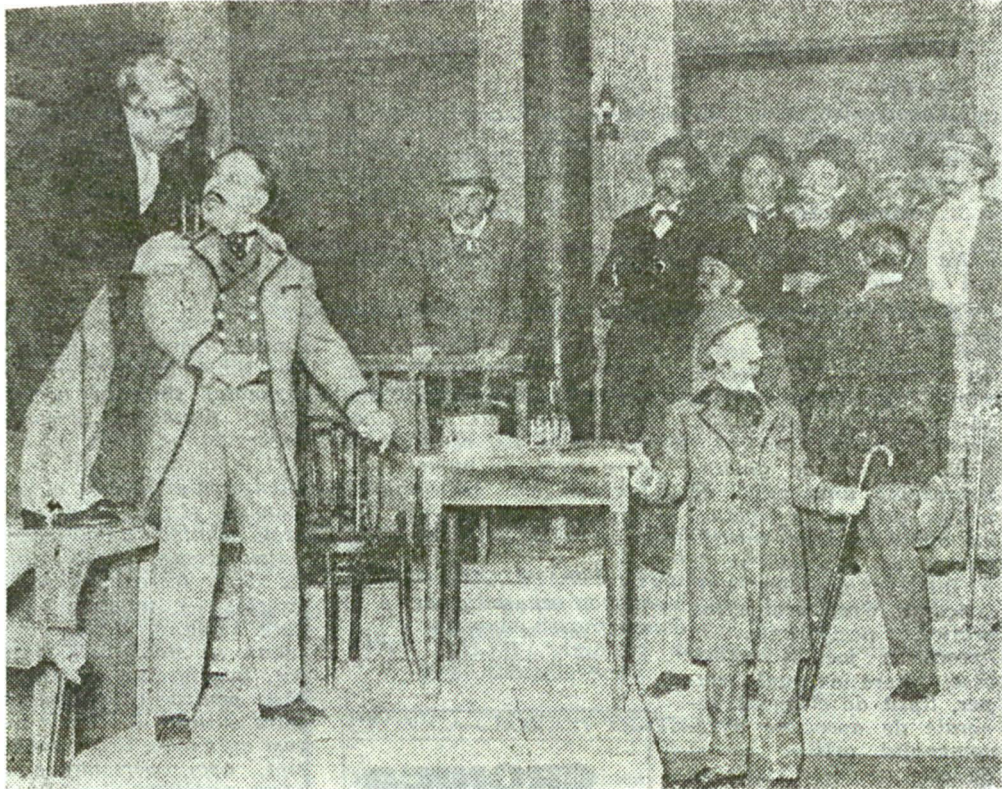
Am citit cu interes, cu emoție, sugesti-
vele, evocatoare întâmplări pe care le-ai
povestit. Ai reușit să redai atât de viu, de
pregnant atmosfera de teatru pe care ai
trăit-o, ai cunoscut-o ca nimeni altul. Erai
atât de mult tu în cartea asta, așa cum
te-am cunoscut. Cu neîntrecutul tău ta-
lent de povestitor, ai evocat atâtea mo-
mente din colaborarea noastră!

Aș fi vrut să-ți mulțumesc pentru căl-

dura, prietenia pe care am simțit-o în
cuvintele pe care le-ai scris despre mine,
despre colaborarea noastră, despre succe-
sele noastre, despre anii de teatru pe care
i-am petrecut împreună, despre relațiile
noastre. Cartea ta mi-a readus în pre-
zent începutul prieteniei noastre, când
eram amândoi tineri, amândoi pasionați
de teatru, amândoi la începutul unei ca-
riere care avea să se dezvolte mai târziu.
Voiam să te întreb dacă-ți mai aduci
aminte de odăița de lângă Teatrul Mic,
teatrul din fosta piață a palatului, pe
care-l închiriasă și unde am fost pentru

**La repetiție, cu Al. Giugaru, George Calboreanu, Gr. Vasiliu Birlic,
Marcel Anghelescu**

Scenă din montarea Naționalului, devenită clasică, cu „O scrisoare pierdută” de I. L. Caragiale

prima oară angajata la și tu directorul meu. Ți-ai adus aminte? Tu veniseși proaspăt de la Cluj, plin de ambiții, de proiecte, iar eu făcusem primii pași în teatru în compania soșilor Bulandra. Ne petreceam zilele în acea odăiță făcând planuri, citind și comentind piese, iar că să nu pierdem vremea, mîncam dejunul pe care tu îl aduceai în sufertașe de la club, mi se pare Jokey-club, care se afla la etaj deasupra teatrului, un dejun bun și mai ales ieftin. Voiam să-ți amintesc primii noștri ani de colaborare în care modest, sau poate preocupat mai mult de crearea de noi teatre, de alcătuirea de ansambluri și descoperitor de noi talente, lăsați pe alții să facă regia multor piese.

În evocarea pe care ai făcut-o în cartea ta, în una din cărțile tale, despre angajamentul meu la Teatrul Comedia pe care l-ai condus atîția ani, mi-ai adus aminte cu cită perseverență, abilitate și putere de convingere, fără să mai vorbești de farmecul tău cărui puțin îți rezistau, m-ai determinat să renunț la proiectul de a deschide un teatru propriu împreună cu camarazii mei Timică și Țăranu. Programul Teatrului Comedia pe care mi l-ai expus, repertoriul de calitate, partenerii aleși cu care urma să joc și nu mai puțin fabulosul salariu pe care mi l-ai oferit, m-au decis să renunț la acel proiect de teatru, deși începusem primele reparații,

îmi apăruse fotografia în ziare dînd prima lovitură de tirnăcop.

Îmi mai aminteam, la citirea întâmplărilor din cărțile tale, cît de adînc cunoșteați tu mentalitatea și psihologia actorilor pe care te pricepeai atît de bine să-i atragi, să-i conduci, să-i cucerești, să obții de la ei tot ce doreai.

Mai doream să-ți spun cît m-a flatat galanteria, cavalerismul tău față de femei, omagiile pe care le primeam de la tine exprimate prin florile rare trimise seară de seară în cabina de la teatru, omagii care se adresau actriței? femeii?

Aș fi vrut să-ți mai amintesc că viața mea în teatru, cariera mea a fost atît de legată de personalitatea ta, încît ai fost și vei rămîne merou, marea, permanenta prezență a celor mai frumoși artiști ai timpului nostru.

Voiam să-ți mai spun cît de mult am regretat și voi regreta că ai fost mai mult directorul meu și atît de puțin, mult prea puțin, regizorul de înfinite resurse artistice, regizorul de rar talent, care ai fost.

Multe aș fi vrut să-ți mai spun, să adaug, să-ți povestesc, dar acum tu nu mai ești și cu tine se duce, se rupe, sfîșiată, o mare parte din viața mea de om și actriță, dar amintirea pe care o am despre tine va rămîne în sufletul meu totdeauna...

Adio, Sică..."